

เรื่อง ไม่ ควร จะ รัก

不
須
辭

2

ชื่อผู้ว่า : เเจียง
พราวพฤกษา : แปล

หกสิบสาม

ฉางซุ่ยยิ้มแต่ไม่เอ่ยสิ่งใด หรงซางหลุบตามองก็เห็นว่า
อีกฝ่ายฟังเขาหลับไปแล้ว จึงหยิบผ้าชุบน้ำร้อนมาเช็ดตัวให้เขาและ
เปลี่ยนห้อง ทั้งสองกอดกันอีกครั้ง ก่อนจะเข้าสู่ห้องนิทรา

คาดไม่ถึงว่าคราวนี้จะถูกฉางซุ่ยปลุกให้ตื่นจากสัมผัส

ตอนที่หรงซางลืมตา มือข้างหนึ่งของฉางซุ่ยนั้นหยุดอยู่ใต้ลำคอ
เขาสັกพັก เขาไม่ได้พูดอะไร ปิดตาลงและรอให้อีกฝ่ายเลื่อนมือลึกลง
ไปในปกคอเสื้อเขา ฝ่ามือนั้นค่อย ๆ ลูบไล้ลงไปแนบชิดหน้าอกข้าง
ซ้ายของตน

หรงซางจับข้อมือที่วางอยู่บนอกไว้ พลังปรือตาขึ้น น้ำเสียง
ยังแหบพร่าเล็กน้อย “นี่ฉางซุ่ยกำลังสงสัยว่าข้าไม่ขยันขันแข็งเหมือน
สองครั้งก่อนหรือ” ขณะเอ่ยก็โอบเอวประมุขไว้แล้วดึงเข้าสู่อ้อมแขน

น้ำเสียงแผ่วเบาตั้งขึ้นในอ้อมกอด “อย่าชน”

ฉางซุ่ยถูกหรงซางกอดหลังมือที่วางตรงอก เขาไม่ขัดขืน ข้ายัง
แนบฝ่ามือบริเวณอกซ้ายของหรงซางให้มันคงขึ้น คล้ายกำลังสัมผัส
อะไรบางอย่าง

“เกลียดยัยอน”

“อะไรหรือ”

นางชูขมวดคิ้วเล็กน้อย มองดูทรงขางอย่างตรงไปตรงมา
“เหตุใดเจ้าถึงไม่มีเกล็ดย้อน”

“ข้าไม่รู้” พอทรงขางได้ยืนก็ปล่อยมือออกโดยไม่รู้ตัว สายตา
เบนมองไปทางอื่นแบบขอไปที “บางทีเมื่อก่อนอาจมี แต่จู่ๆ ตอนนึ่
ก็ไม่มีแล้ว หรือบางทีอาจยังไม่งอกขึ้นมา”

ทรงขางไม่รู้จริง ๆ

เขาเกิดมาไร้เกล็ดย้อน จึงไม่มีจุดตายที่สามารถทำให้ผู้อื่น
มาโจมตีจนถึงแก่ชีวิต การที่ตนครอบครองแม่น้ำหวยนานถึงหมื่นปี
ก็ด้วยเหตุนี้

เดิมทีมังกรนั้นเป็นผู้นำของเหล่าอสูร หากไม่มีเกล็ดย้อนก็ยังสามารถ
มีชีวิตอยู่ได้เป็นอย่างดี ซึ่งหมายความว่าไม่มีอะไรสามารถ
ถ่วงดุลมันได้ ทรงขางไม่รู้ว่ตนเองเป็นมังกรตัวเดียวในสามภพที่ถือ
กำเนิดขึ้นริมแม่น้ำหวยหรือไม่ หากนางชูสังเกตเห็นแล้ว รวมถึง
ได้ยื่นข่าวลืออะไรบางอย่าง เพียงไม่นานก็จะสามารถคาดเดา
สถานะของเขาได้

“เกล็ดย้อนช่วยปกป้องเส้นชีพจรหัวใจ...” นางชูขมวดคิ้ว
ไม่ได้เอ่ยจนจบประโยค หากมังกรตัวหนึ่งไม่มีเกล็ดย้อน เส้นชีพจร
ที่ว่าจะรักษาให้คงอยู่และทำงานได้อย่างไร แล้วจะมีชีวิตต่อไปได้
อย่างไร

เมื่อคืนยามที่ทรงขางชบอยู่บนตัวเขา เขาก็สังเกตเห็นในจุดนี้
แล้ว เพียงแต่เวลานั้นสายตาเคลื่อนมองไปตามร่างกาย อีกทั้ง
แสงเทียนยังมีดสลัว มองอะไรก็พร่าเลือนอย่างยิ่ง เลยไม่กล้ายืนยัน
กระทั่งเข้านี้พอตื่นขึ้นมา สายตาปะทะเข้ากับได้ลำคอทรงขางพอดี
เขาจึงคิดขึ้นได้ หลังจากจ้องมอง แรกเริ่มยังคิดว่าตอนทรงขางแปลง
กายเป็นมนุษย์คงซุกซ่อนมันเอาไว้ ทว่าเมื่อเอื้อมมือไปสัมผัสและ

ใช้พลังเวทตรวจสอบ ถึงรู้ว่าอีกฝ่ายไม่มีเกล็ดย้อนจริง ๆ

ไม่มีเกล็ดย้อนเช่นนี้ย่อมไม่อาจรักษาการไหลเวียนของเส้นชีพจรหัวใจ ความไม่สบายใจจึงพรั่งพรูขึ้นมา เขาหลับได้ไปตามคอเสื้อจนถึงตำแหน่งหัวใจของทรงฆาง ตั้งสมาธิรับสัมผัสอยู่นานสุดท้ายบางเรื่องไม่อยากจะเชื่อก็ต้องเชื่อ

ทรงฆางไม่มีการเดินของหัวใจ!

เขาจึงเข้าไปในดวงตาดึกหนุ่มเบื้องหน้า มันกระจ่างสดใสใสราวอสุรน้อย คล้ายชำเลื่องมองเพียงแวบเดียวก็สามารถมองเห็นรูปร่างยามที่อีกฝ่ายกลายเป็นมังกรเมื่อครั้งอดีตจากดวงตาดำดุดจหนักคูนั่น ทรงฆางใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้อย่างเลื่อนลอยมาห้าหมื่นปี เห็นได้ชัดว่าเขาเองก็ไม่ว่าสิ่งใดที่รักษาเส้นชีพจรหัวใจตนเองไว้

ฉงซุเก็บมือกลับซ้ำ ๆ พลังเอียงศิระชะมอหน้าต่างไม่ปลายเตียงซึ่งเปิดรับแสงอรุณรุ่งสาดส่องเข้ามาทั่วห้อง จากนั้นพึมพำด้วยสายตาเหม่อลอย “อีกไม่นานก็จะถึงวันส่งท้ายปีแล้ว”

ในอดีตนอกจากเทศกาลขอพรศักดิ์สิทธิ์ของเผ่ามาયાแล้ว เขาก็ไม่เคยสนใจขนบธรรมเนียมของโลกมนุษย์เลย บัดนี้ข้างกายกลับมีทรงฆางผู้มีหัวใจหลงใหลในโลกีย์ เขาเองก็เริ่มอยากลองเหยียบย่างเข้าสู่โลกปุถุชนบ้างเช่นกัน

ทรงฆางลุกขึ้นนั่งข้างกายเขากะทันหัน ก่อนพลิกตัวลงจากเตียง คิว้าเสื้อคลุมตัวนอกมาสวมอย่างไม่ใส่ใจ เขาวิ่งออกไปนอกประตูพร้อมเอ่ย “ข้าจะไปทำของดี ๆ มาให้ฉงซุกิน”

ผ่านไปสักพัก ห้องพักติดถนนก็ค่อย ๆ มีเสียงอีกทีกดังแว่วเข้ามาจากตลาดชั้นล่าง ตำบลชีวิตเริ่มคึกคักขึ้นมาแล้ว

ทรงฆางยกชามเคลือบสีเขียวขนาดเล็กซึ่งยังกรุ่นไอร้อน พลังเตะประตูห้องให้เปิดออกเบา ๆ ปลายจุมุกเปรอะผงแป้งขาว

เล็กน้อย ขณะที่นางชูแต่งกายเรียบร้อยนั่งรอเขาอยู่ข้างโต๊ะ

“บัวลอย” หรงซางนั่งลงข้างนางชู พลังใช้ช้อนตักก้อนแป้งเล็กน้อยนุ่มสีขาวยื่นมาแล้วเป่า จากนั้นจ๋อไปที่ปากอีกฝ่ายพลังอ่อน “เมื่อก่อนช่วงสงท่ายปี อาจารย์ที่เผิงไหลชอบให้ข้าทำบัวลอยให้เขากินที่สุด”

นางชูก้มลงกัดหนึ่งคำ ใส่งาดำที่บิดด้วยมือมีรสสัมผัสละเอียด แป้งข้าวเหนียวด้านนอกบางและนุ่มหนึบ รสชาติหวานเล็กน้อย นุ่มลิ้นจนละลายในปาก หรงซางเป่าบัวลอยซึ่งหอมกลิ่นควันพินลูกที่สองให้เย็นอย่างรวดเร็วแล้วส่งเข้าปากเขา

“แล้วเจ้าทำให้เขาหรือไม่” นางชูกลืนบัวลอยลูกที่สองลงไป กลืนหอมกำจายไปทั่วโพรงปากขณะเอ่ยถามเสียงอ่อนโยน “นี่คือฝีมือที่เจ้าทำมาสองพันปีหรือ”

“ข้าไม่ทำให้ตาแก่ซีเมานั่นหรอก” หรงซางชิมหนึ่งคำ ก่อนจะแสร้งยิ้ม “ตอนไปถึงเผิงไหลช่วงแรก ทุกอย่างแปลกใหม่และไม่คุ้นเคย ข้าให้ข้าทำอะไรจึงทำตามคำสั่งเขาอย่างซื่อสัตย์มาตลอดสองพันปี ต่อมาข้าพบว่าคนผู้รับมือได้กับทุกสิ่ง ส่วนบัวลอยก็ซื่อติดมือจากโลกมนุษย์ตอนที่ข้าไปซื้อสุราให้เขา”

“อันนี้ก็ซื้อมาหรือ”

“ไม่ใช่แน่นอน” หรงซางตอบ “บัวลอยที่นางชูกิน ผู้อื่นไม่มีโอกาสได้ทำหรอก”

นางชูมองบัวลอยในชามเคลือบสีเขียวขนาดเล็กที่พร่องลงไปเรื่อย ๆ แวดตาสบนิ่งคล้ายหวนระลึกถึงความทรงจำบางอย่างขึ้นมา ก่อนจะพึมพำกับตัวเองเสียงเบา “เมื่อก่อนที่วังเยียนหานก็มีคนชอบทำบัวลอยในวันสงท่ายปี...”

“วังเยียนหานมีคนประเภทนี้ด้วยหรือ” หรงซางนึกสนใจขึ้นมา พลันวางชามลงแล้วเอ่ยถาม “ใครกัน”

‘ใครนะหรือ’

ฉางซู่ตกตะลึง

‘นั่นสิ คนผู้นั้นเป็นใครกัน’

หลังจากเกิดระลอกคลื่นอารมณ์ เขาก็พยายามระลึกเรื่องนี้
อยู่นาน แต่ไม่ว่าจะนึกอย่างไรก็จำใบหน้าและตัวตนบุคคลผู้นั้นไม่
ได้ มีเพียงความทรงจำเล็กน้อยเท่านั้น ว่านานมาแล้วที่วังเยียนหนาน
มีคนชอบทำบั่วลอย

‘นานมาแล้ว...แล้วมันนานแค่ไหนกัน’

เดิมทีทรงซางแค่ปลั่งปากถาม ไม่ได้ต้องการสืบหาจริงจัง แต่
เมื่อเห็นรอยยิ้มที่มุมปากฉางซู่ค่อย ๆ หายไป คิ้วยังขมวดแน่น เลย
รับรู้ได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ

จึงถือโอกาสนี้ลองโยนความสงสัยออกมาแล้วเอ่ยถาม “ฉางซู่
...เมื่อคืนท่านบอกข้าว่าจี้หยกนั้นไม่ได้แกะสลักมานาน ฝีมือเลย
ตกไปบ้าง เช่นนั้นท่านยังจำได้หรือไม่ว่าครั้งสุดท้ายที่ลงมือแกะสลัก
หยกคือเมื่อใด”

ฉางซู่เงยหน้าขึ้นสบตาเขา

ผ่านไปเนิ่นนาน...ดูเหมือนเขาจะละทิ้งความพยายามใน
การหวนนึกถึง เพียงส่ายหน้าเบา ๆ ด้วยความรู้สึกขาดหายและ
หวาดกลัว “ข้าไม่รู้”

ทรงซางเสียบไปชั่วขณะ ความคิดบางอย่างใกล้จะได้รับการ
ยืนยันแล้ว จึงกอบกุ่มสองมือของฉางซู่พกลางถามต่อ “เผ่ามายา
สามารถค้นหาความทรงจำของผู้อื่นได้ เช่นนั้นก็เข้าไปเปลี่ยนแปลง
ความทรงจำได้ใช่หรือไม่ เช่น...” เขากล่าวอย่างพินิจพิเคราะห์
“...ลบความทรงจำที่เคยเกิดขึ้น แล้วใส่ความทรงจำที่ไม่เคยเกิดขึ้น
เข้าไปแทน หรือทำให้ความทรงจำยุ่งเหยิง และนำเรื่องที่คนนี้ทำ
ลับเปลี่ยนไปไว้กับในความทรงจำของอีกคน”

“มี” นางชูพยักหน้าอย่างไรเร็วแรง “แต่นั้นคือวิชาต้องห้าม
ประการแรก วิธีใช้ศาสตร์เวทนี้โหดร้ายมาก ต้องทำลายและหลอม
วิญญาณคนผู้นั้นก่อนจึงสามารถแลกเปลี่ยนความทรงจำได้ ประการ
ที่สอง การฝึกศาสตร์นี้ทำให้ธาตุไฟเข้าแทรกได้ง่าย ทันทีที่ถูกจับได้
จะถูกตัดสินโทษตามระดับการฝึกฝน โทษเบาคือตัดชี้ออกจากเฝ่า
ส่วนโทษหนักคือประหารชีวิต”

“เคยมีใครฝึกฝนหรือไม่”

นางชูพยักหน้า “เฝ่ามายา...เคยมีคนเข้าสู่วิถีมารเพราะ
ศาสตร์นี้”

คำว่า ‘ใคร’ ยังไม่ทันถามออกมา เมื่อทรงซางมองสบกับ
สายตาอันหดหู่ของนางชู เขาก็พลันเข้าใจทันที...คนตรงหน้าจำ
ไม่ได้

นางชูจำไม่ได้ว่าเป็นใคร

เสียงอึกทักชั้นล่างยิ่งดังมากขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุดก็ดึงดูดความ
สนใจจากทั้งสอง ทรงซางเรียกเสี่ยวเอ๋อร์เข้ามาสอบถาม ถึงรู้ว่าเข้า
นี้ตำบลชีวิตสู่เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

ทะเลสาบชีวิตสู่หายไปชั่วข้ามคืน

หลังจากทั้งสองปิดประตูก็สบตากันครู่หนึ่ง ก่อนทรงซางจะ
ถามขึ้น “นางชูคิดอย่างไร”

“เจ้าล่ะ”

“เฝิงไหล”

“เจ้าก็คิดว่าเฝิงไหลมีอะไรไม่ชอบมาพากลหรือ” นางชูกลับ
รู้สึกคาดไม่ถึง อย่างไรก็ตามที่นั่นก็คือที่พำนักของอาจารย์เขา

“แต่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอาจารย์ขี้เมาของข้าหรอก” ทรงซาง
หยิบเศษคันท้องหวังเซิงขึ้นมาวางบนฝ่ามือ “ข้าแค่คิดว่า คันท้อง
สามชั้นนี้ ชั้นของข้าแปลกที่สุดในบรรดาทั้งหมด”

“ในเมื่อมีคนจิตใจล่อลวงพวกเรามาตั้งแต่วันตั้งแต่เยียนและ
ตำบลชีวิตอยู่เพื่อมอบคันท่องให้ เช่นนั้นเศษคันท่องชิ้นแรกของข้า
ดูจะตกมาอยู่ในมือง่ายขึ้นไปอีกหน่อย” หรงซางกล่าวต่อ “พอ
คิดไปคิดมา เบาะแสที่หลงเหลือไว้มีเพียงอย่างเดียว นั่นก็คือเฟิงไหล
คนผู้นั้นโยนมันไว้ที่เฟิงไหลเพื่อให้ข้าหาเจอ และคงรอคอยเวลานี้อยู่”

“ในเมื่อไม่มีเบาะแส เช่นนั้นก็ให้คันท่องกลายเป็นเบาะแส”
ฉางซุฮยิบคันท่องจากมือหรงซางขึ้นมา พลางลูบพื้นผิวด้านบนซ้ำ ๆ
แววตาดำดิ่งลง

เขาไม่ได้คัดค้านคำพูดหรงซาง แต่ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือ
อาจารย์เฟิงไหลท่านนั้นที่เขาเอ่ยถึง เกรงว่าก็คงปิดความลับพิศชอบ
ไม่พ้น

ฉางซุจ๋าได้ เมื่อวานหรงซางบอกเขาว่าอาจารย์ผู้นั้นเคยบอก
ว่าร่างกายหรงซางนั้นพิเศษ เมื่อกลิ่นไอชั่วร้ายแล้วปล่อยให้ของดำ
เหล่านั้นไหลไปตามพลังและเลือดเข้าสู่เส้นชีพจรหัวใจก็จะสามารถ
ย่อยสลายด้วยตัวมันเอง เขาอยากทราบเหลือเกินว่าอาจารย์ท่าน
นั้นรู้ได้อย่างไรว่าเส้นชีพจรหัวใจของหรงซางผิดปกติ

“ไปกันเถอะ” ฉางซุเอ่ย “ไปเฟิงไหล”

หกสิบสี่

เมื่อเดินลงมาชั้นล่างกลับพบว่าลูกค้าต่างถิ่นที่มากินอาหารกลุ่มหนึ่งกำลังฟังเสี่ยวเอ๋อร์ซึ่งเป็นคนในพื้นที่เล่าตำนานเกี่ยวกับทะเลสาบชีวส์ย พวกเขาฟังกันด้วยความเพลิดเพลิน แก้วแก่เห็นว่าทุกคนให้ความสนใจกันล้นหลาม เสี่ยวเอ๋อร์เองก็เล่าอย่างออกรส ดึงดูดผู้คนที่สัญจรไปมาไม่น้อยให้หันมามอง กระทั่งกระตือรือร้นที่จะเข้ามาฟังในร้าน

“ทะเลสาบแห่งนี้นั้นนะ เดิมทีไม่ใช่ทิวทัศน์ดั้งเดิมของที่นี่” เสี่ยวเอ๋อร์เหวี่ยงผ้าเช็ดโต๊ะขึ้นพาดไหล่ “ตามที่หนังสือเก่าแก่เขียนไว้ ความจริงก็ไม่ค่อยถูกนักหรอก ทะเลสาบแห่งนี้ไม่ได้กำเนิดขึ้นจากวิญญาณขุนเขาหลายร่างเมื่อหลายแสนปีก่อนตามในข่าวลือแต่ไหล่ขึ้นมาชั่วข้ามคืนเมื่อห้าหมื่นปีก่อน เพียงแต่เวลาผ่านมานานมากแล้ว ทุกคนคิดว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่ เลยไม่สืบหารายละเอียดเหล่านี้

“ปีที่ทะเลสาบปรากฏขึ้น ทันทีที่ปรมาจารย์สวรรค์เห็นก็กล่าวว่าการรวมที่องครักษ์ทายาทจื่อเยว่แห่งแคว้นจยาเหวยก่อไว้เมื่อแสนปีก่อนย้อนกลับมาแล้ว ในอนาคตต้องมีสักวันที่ทะเลสาบแห่งนี้จะหายไป” เขาตบมือแล้วเอนตัวไปข้างหลัง จากนั้นเปิดอกพูดกับทุกคน

“พวกท่านทรงดูสิ นี่ไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมแล้วหรือ”

ฉางซู่กับทรงซางก้าวข้ามธรณีประตูออกมาท่ามกลาง
เสียงฮือฮาของผู้คน หลังจากเดินมาได้ระยะหนึ่งก็ถึงเขตนอกเมือง
ภายใต้สถานการณ์ที่ต่างฝ่ายต่างพูดไม่ออกนี้ ฉางซู่มองดูรอบ ๆ
พลางเอ่ยพึมพำกับตนเองประโยคหนึ่งอย่างไม่รู้จะทำเช่นไรดี

“ห้าหมื่นปีก่อน เกิดอะไรขึ้นกันแน่...”

ทรงซางไม่ได้ตอบรับ เพียงมองฉางซู่เรียกงานเฟิงออกมา
เมื่อรับรู้ว่าคุณคนกำลังจะไปเฟิงไหลแล้ว จู่ ๆ ก็ถามขึ้น “ฉางซู่ ไฉน
เข้าถึงไม่เคยเห็นพีใหญ่ของท่านกับลุงรองเลยล่ะ”

นิ้วมือข้างที่กำลึงควมรวมพลังพลันหยุดชะงัก รวากับไม่เคย
รู้มาก่อนว่าตนเองยังมีพีใหญ่ แวดตาของฉางซู่แปรเปลี่ยนเป็นเหม่อ
ลอยและสับสนขึ้นมาในช่วงพริบตา “พีใหญ่...”

จริงสิ ทำไมเขาถึงไม่เคยเห็นพีใหญ่ของตนเองเลยล่ะ

รวากับมีใครสักคนเอาผืนผ้ามาปกปิดทุกอย่างเกี่ยวกับ ‘พีใหญ่’
ไว้ ด้วยเหตุนี้ตลอดหลายหมื่นปี เขาจึงคุ้นเคยที่จะเรียกฉางเจี๋ยว่า
‘พีรอง’ ไม่เคยถูกคิดเลยว่าตนเองน่าจะยังมีพีใหญ่อีกคน

ความคิดนี้แวบเข้ามาในหัวแล้วหายไป หลังจากนั้นไม่นาน
ฉางซู่ก็กลับมา มีสติอย่างรวดเร็ว สีหน้ายังคงแจ่มใสเช่นเดิม ก่อน
เอ่ยกับทรงซาง “เมื่อครู่เจ้าถามข้าว่าอะไรนะ”

ทรงซางแหวดตาสั้นไหว จ้องมองฉางซู่เป็นครั้งแรกอนวันก็มีได้
กล่าวคำถามเมื่อครู่ซ้ำอีก ทว่ากลับเอ่ยคำถามใหม่ “เมื่อสองพันปี
ก่อน ฉางซู่ไปหาคุณหลุนเพื่อเก็บดินจึงได้พบข้า...ผู้ใดบอกให้ท่าน
ไปหรือ”

“ปีนั้นพีรองออกท่องยุทธภพ บังเอิญผ่านหาคุณหลุน และ
ทราบมาว่าดินในภูเขามีความพิเศษ จึงส่งจดหมายถึงข้า บอกให้ข้า

ลองเก็บมาหนึ่งกำมือ...ทำไมหรือ ไยถามเรื่องนี้ขึ้นมากะทันหัน”

นัยน์ตาทรงฆางเกิดประกายมีดมนพาดผ่าน เขาหลับตาลง พลางเอ่ย “ไม่มีอะไร ไปกันเถอะ”

เกาะเซียนเผิงไหล

ท่ามกลางสายธารมรกตล้อมรอบ ผืนฟ้าคราม ทั้งสองปักหลัก อยู่ตรงเกาะเล็กกลางทะเลสาบ จากนั้นเดินตามกลิ่นอายเซียนที่ ลอยวนเวียนเหนือเกาะ ในที่สุดก็มาถึงเชิงบันไดยาวของตำหนัก มรกต

ฉางซุชวมวดคิ้ว “ที่แห่งนี้อยู่ในเขตทะเลบูรพา”

“งั้นหรือ” ทรงฆางเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “เรื่องนี้ข้าไม่ได้สังเกตเห็น ฉางซุชวออยู่ตรงนี้ก็ก่อนนะ ข้าจะไปรายงานอาจารย์แล้วกลับมาจับ”

“ไปด้วยกันเถอะ”

“ไม่ได้” ทรงฆางขวางเขาไว้ พอเห็นใบหน้าฉางซุชวอเต็มไปด้วย ความสงสัย จึงกล่าวเสริมขึ้น “อาจารย์...ไม่ค่อยชอบพบเจอคน ภายนอก”

ฉางซุชวอรีบไปชั่วขณะ “ปกติตอนได้ยินเจ้าเล่าถึงเขา ข้าก็นึก ว่าเป็นคนเรียบง่าย สบายๆ เสียอีก...เช่นนั้นก็ได้” เขาเอ่ย “เจ้าไป เถอะ ข้าจะรออยู่ที่นี่”

ทรงฆางไม่ได้พูดอะไรมาก มุ่งหน้าเข้าไปในตำหนัก

เมื่อเข้ามาในตำหนัก ก็เห็นแผ่นหลังของคนผู้หนึ่งใน อารมณ์สิ้นน้ำเงิน ศีรษะประดับกวานหยก กำลังยืนเอามือไพล่หลัง อยู่บนบันไดด้านใน ทรงฆางครวระทึกทาดพลางกล่าว

“อาจารย์”

ร่างในอารมณ์น้ำเงินไม่ได้หันกลับมา เพียงเอ่ยถาม “เหตุใด

ไม่พาเขาเข้ามาพบข้าล่ะ”

“ไม่ใช่ว่าปกติก็เจอกันทุกปีหรือ” หรงซางยึดตัวขึ้นโดยไม่รอฟังคำอนุญาต แกวตาประดุจเข็มเย็บหนังจ้องเขม็งบนแผ่นหลังนั้น ก่อนกล่าวด้วยรอยยิ้มอันไปไม่ถึงดวงตา “ท่านว่าอย่างไรล่ะ... อาจารย์ หรือจะให้เรียกว่า ‘ลู่รอง’ ดี”

ความเงิบงันปกคลุมทั่วทั้งตำหนัก เพียงไม่นานแผ่นหลังของคณบณันได้ก็สิ้นสะท้าน ตามมาด้วยเสียงหัวเราะหุ่่มต่ำเล็ดลอดจากลำคอ

เมื่อหันมาอีกครา คนผู้นั้นได้กลับคืนสู่ใบหน้าฉางเจวีย ดาบโค้งยังคงเหน็บไว้ที่เอว สวมรองเท้าสีเข้มและอาภรณ์ดำทั้งตัว ก่อนเอ่ยถามขึ้น “เจ้ามองออกตั้งแต่เมื่อใด”

หรงซางมองฉางเจวียด้วยสายตาเย็นชาอย่างไม่สะทกสะท้าน เขาเดินเข้าไปนั่งลงด้านข้าง “ระหว่างทางเมื่อครู่นี้ ข้าคิดเรื่องบางอย่างออก”

“ลองพูดให้ฟังหน่อยสิ”

“ยามเดินทางไปแคว้นต้าเยียน ช่วงแรกเริ่มตอนที่ฉางซู่สังเกตเห็นเบาะแส เขาบอกข้าว่าต่อให้ลู่รองไม่บังเอิญได้ยื่นข่าวลือเรื่องในเมืองหลวงมีปีศาจมาแล้วย่นนำมาเล่าให้พวกเราฟัง ก็จะมีหนานถานมาที่วังเยียนหาน ขอให้เขาช่วยแก้ปัญหาเพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยาก ดังนั้นการที่ฉางซู่ถูกชักนำไปแคว้นต้าเยียนเป็นเรื่องที่ต้องเกิดขึ้นแน่นอน”

หรงซางมองจอกกระเบื้องบนโต๊ะ จากนั้นหยิบขึ้นมาเล่นด้วยท่าที่ผ่อนคลาย “คนที่ชักจูงพวกเราได้วางกลอุบายไว้ตั้งแต่ห้าหมื่นปีก่อน แต่เขาจะสามารถมั่นใจได้อย่างไรว่าในช่วงห้าหมื่นปีนี้หนานถานจะยังสามารถอยู่ที่แดนวิญญานและรับตำแหน่งเจ้ายมโลกอย่างราบรื่นมาโดยตลอด ต่อให้เขามั่นใจ แล้วจะรับรองได้อย่างไร

ว่าหนานถานจะต้องบอกเรื่องนี้ให้ฉางซูรับรู้เพราะกลัวความยุ่งยาก?

“ห้าหมื่นปี ทะเลกลายเป็นทุ่งนา หากหนานถานเปลี่ยนนิสัยกลายเป็นคนสุขุมและพึ่งพาตนเอง ทุกเรื่องล้วนจัดการเองหมด และไม่ยากרבจนฉางซูอีกแล้วละ เช่นนั้นคนที่วางแผนทำเรื่องทั้งหมดนี้จะไม่ล้มเหลวเพราะหนานถานทรอกหรือ วางหมากทุกตัวไว้กับคนผู้นั้นที่มีอาจเชื่อถือได้ มันไม่ดูทู่ที่สุดตัวเกินไปหน่อยริ

“ดังนั้นการเดินทางไปแคว้นต้าเยียน หนานถานจึงเป็นปัจจัยที่ไม่แน่นอนคนนั้น ส่วนลุงรองบังเอิญได้ยินข่าวเกี่ยวกับจื่อเหอจริงหรือไม่ล้วนไม่สำคัญ สิ่งสำคัญคือท่านต้องนำขานี้กลับมายังเยียนหนานเพื่อบอกให้ฉางซูรับรู้” หรงซางยกยิ้มบางที่มุมปาก

“การเดินทางไปเขาจิ้งยังไม่ต้องเอ่ย ทุกข่าวล้วนออกมาจากปากลุงรองเอง แน่หนอนท่านยังบอกว่าหนานถานเป็นคนบอกตน แต่คินนั้นที่ตีมีสุธาด้วยกัน มีเพียงพวกท่านสามคน หนานถานเอาจนประคองตัวไม่ไหว แท้จริงแล้วเขาได้พูดหรือไม่ เกรงว่าตนเองก็จำไม่ได้ด้วยซ้ำ แม้เขาไม่ได้พูด...”

หรงซางเหลือบตาขึ้นมองฉางเจวีย “ท่านก็คงมีวิธีทำให้เขามีความทรงจำที่ตนเองเคยพูดได้กระมัง เพียงแต่การใช้ชีวิตต้องห้ามจะง่ายตายเท่าทำให้เขามึนเมาได้อย่างไร...นี่คือเรื่องที่รอเอ่ยต่อทีหลัง” ปีศาจมังกรกล่าว “ตอนนั้นแม้ฉางซูก็เมาเหมือนกัน แต่เกรงว่าคงไม่ถึงกับจำอะไรไม่ได้เลย เหตุใดเขาถึงไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเขาจิ้ง หนานถานพูดจริงหรือไม่ หรือลุงรองเตรียมคำพูดทุกอย่างเอาไว้แล้ว เพียงแค่หลังจากฉางซูสร้างเมา คำพูดพวกนี้ก็จะวางอยู่ตรงหน้าเขากระมัง

“ท่านอาจจะบอกว่าสิ่งที่เอ่ยไปนั้นเป็นการคาดคะเน ล้วนแต่เป็นความบังเอิญ ไม่มีหลักฐาน” หรงซางยกแขนเสื้อขึ้น เผยให้เห็นแผลบนแขนที่เคยทำให้ฉางซูใจอ่อนเก็บเขากลับมาที่วังเยียนหนาน

เมื่อสองพันปีก่อน “แม้บาดแผลนี้จะหายดีแล้ว แต่รอยแผลเป็นที่หลงเหลือกลับไม่จางหาย ถึงจะผ่านมานานหลายปี ข้าก็จำได้ดีว่าแผลนี้ได้มาอย่างไร”

เขามองไปที่เวอจางเจวีย ดาบที่สะสมพลังในฝ่ามือเล่มนั้น ทันทีที่ดึงออกมา บริเวณใดที่ลมดาบกวาดผ่าน วิญญาณล้วนแหลกสลาย!

“จอมปีศาจที่ทำร้ายข้าเมื่อสองพันปีก่อนพลังตบะแข็งแกร่ง หลังจากต่อสู้กับข้าหนึ่งรอบ แม้แต่ใบหน้าก็ไม่เคยให้ข้าได้เห็นชัด ๆ ยามลงมือแม้จะดูโหดเหี้ยมทุกระบวนท่า แต่ไม่ได้ทิ้งบาดแผลถึงแก่ชีวิตไว้บนกายข้า นอกจากที่แขน

“นี่คือตอนที่ข้าหมดแรง ได้พยายามขวยโอกาสขณะที่เขาไม่ทันระวังเตรียมจู่โจมกะทันหัน เขารู้สึกตัวช้าเล็กน้อย เก็บพลังสลายเกินไป เลยใช้อาวุธสังหารในมือทำร้ายข้าเพียงครั้งเดียว” พอนึกถึงตรงนี้ หงซางก็ดับความหนาวเหน็บในแวตตาลงเล็กน้อย “ท่านว่ามันจะบังเอิญขนาดนั้นได้อย่างไร หลังจากปีศาจตนนั้นทำร้ายข้าจนขยับไม่ได้ ยาอสูรก็ตี เกล็ดย่อนก็ตี อะไรเขาก็ไม่ค้นหาอะไรก็ไม่เก็บ จากไปทั้งอย่างนั้น...ผ่านไปไม่นานข้าก็ได้พบจางซู หลังจากนั้นก็มายังเผิงไหล”

เขาล้อยแชนเสื่อลงแล้วกล่าวต่ออย่างแน่วแน่ “นี่แยกตัวออกจากโลกภายนอกและรกร้างไร้ผู้คน แต่กลับทำให้ข้าเก็บได้เศษคั่นช่องหวังเชิงที่จางซูต้องลำบากเหน็ดเหนื่อยถึงจะได้มันมา ลุงรองท่านว่าเศษคั่นช่องนี้ปรากฏขึ้นโดยบังเอิญ หรือมีคนตั้งใจทิ้งไว้ได้ทะเลสาบให้ข้าไปเก็บ ในวันที่ท่านให้ข้าออกไปตกปลากันแน่?

“หากบอกว่าเรื่องทั้งหมดนี้ล้วนเป็นลิขิตสวรรค์ ก็ช่างบังเอิญเสียจนไม่สามารถบังเอิญมากไปกว่านี้แล้ว เช่นนั้นหงอวีเล่า” แวดตาทรงซางแปรเปลี่ยนเป็นคมกริบในทันที เขาจ้องจางเจวียพลางเอ่ย

“ลุงรองซ่อนหงอวีไว้ที่ใด คินเทศกาลขอพรศักดิ์สิทธิ์เขาอยู่ที่หอบัวอื่น บังเอิญรับรู้ตัวตนของข้า วันต่อมาเขาเตรียมจะเปิดโปงข้า แต่หนังสือที่เขาวางไว้อย่างดีที่หอ นั้นกลับถูกใครบางคนเก็บไปก่อน ฉางซู่จะเข้าไป จวบจนเรากลับถึงตำหนักชื่อซวง เขาก็ไม่อยู่แล้ว”

ทรงซางเอ่ยทุกคำออกมาอย่างเฉียบขาด “ตอนที่เขามาหาข้า เคยบอกว่าเพราะรู้ว่าลุงรองจะต้องไปหอบัวอื่นในตอนเช้า จึงเล่าเรื่อง บันทึกการเดินทางของปีศาจเดินเท้าให้ท่านฟังคนเดียว หากมีคนอื่น ในวังเขียนหานช่วยข้าปกปิดตัวตน รวมถึงลุงรองก็ไม่ได้ใส่ใจกับ คำพูดหงอวี โชคดีที่คนซึ่งช่วยข้าปกปิดผู้นั้น บังเอิญไปถึงหอบัวอื่น ก่อนท่านกับฉางซู่และเก็บบันทึกการเดินเท้าไว้ จึงทำให้ตัวตนของ ข้าไม่ถูกพวกท่านล่วงรู้ หลังจากนั้นข้าถามลุงรองว่าหงอวีไปไหน เหตุใดท่านถึงบอกว่ามีสหายเก่ามาพบเขาล่ะ” ทรงซางแค้นหัวเราะ

“หงอวีเป็นนกภู่อ้วที่ฉางซู่นำมาเมื่อสองพันปีก่อนเพื่อให้ข้า เล่นด้วยคลายเหงา ลุงรองไม่ได้อยู่ที่วังเขียนหานนานจะไม่รู้ก็ไม่ แปลก ส่วนฉางซู่ก็ปิดบังข้าเพื่อช่วยรักษาหน้าตาของเจ้านกบ้านั้น แต่ถึงอย่างไรสองพันปีก่อนข้าก็เคยอยู่กับเจ้านกนั้นด้วยกันทั้งเข้า เย็นนานถึงหนึ่งปี ไยจะจำกลิ่นเขาไม่ได้

“ก่อนเข้ามาในวังเขียนหานเขายังไม่ได้บำเพ็ญเพียรคลายร่าง เป็นมนุษย์ด้วยซ้ำ พุดยังไม่ได้ก็ถูกจับเข้ากรงมาให้ข้าเล่นคลายเหงา จะมีสหายเก่าที่ใดกัน ได้แต่กล่าวว่าเขาโชคร้าย ดันมาล่วงรู้ตัวตน ของข้าและบอกเรื่องนี้แก่ท่าน คาดไม่ถึงเลยว่าคนที่จงใจทำร้ายข้า จนบาดเจ็บตั้งแต่แรก กระทั่งได้มาพบฉางซู่ ได้อาศัยที่วังเขียนหาน และยังช่วยข้าปิดบังตัวตนก็คือลุงรอง”

ฉางเจี๋ยฟังมาถึงตอนท้าย รอยยิ้มที่มุมปากก็แข็งค้างชั่วขณะ ทว่าภายหลังกลับยิ้มอย่างสงบเยือกเย็นเช่นเมื่อครั้งอยู่ที่วังเขียน หานแล้วกล่าวอย่างใจเย็น “เรื่องหงอวีเป็นข้าที่ประมาท แต่ข้อมูล

พวกนี้คงไม่เพียงพอให้เจ้าสงสัยข้าโดยสมบูรณ์กระมัง มิฉะนั้นเจ้าควรถามข้าตั้งแต่ก่อนไปเขาจิ้งแล้ว แต่ข้ากลับอยากรู้เหลือเกินว่าจุดบกพร่องใหญ่ตรงไหนที่เผยออกมา ทำให้เจ้ามั่นใจในตัวตนข้าถึงเพียงนี้”

“นอกจากเรื่องไม่คาดคิดของหงอวีแล้ว ลุงรองก็ไม่มีพิรุณใด ๆ เลย” หรงซางพยักหน้า พลางปิดแขนเสื้อก่อนเอ่ย “เป็นฉางซู่”

เมื่อได้ยินชื่อนี้ ความเหลาะแหละชั่วร้ายตรงหว่างคิ้วฉางเจวียก็ลดลงกว่าครึ่ง ขณะที่แวตาดูเคร่งขรึมขึ้นหลายส่วน “ฉางซู่หรือ”

หรงซางหันไปมองนอกตำหนักอย่างเชื่องช้าด้วยสายตาเลื่อนลอย “อีกไม่นานก็จะถึงวันส่งท้ายปีแล้ว... ข้าได้ยินฉางซู่บอกว่าเมื่อครั้งที่วังเยียนหานมีคนชอบทำบวลอยในวันส่งท้ายปี” เขาเลื่อนสายตาดกลับมา รอยยิ้มบนใบหน้าของฉางเจวียซึ่งอยู่ไม่ไกลค่อย ๆ เลือนหาย

“แต่ฉางซู่จำไม่ได้แล้วว่าคนผู้นั้นเป็นใคร” หรงซางนึกถึงท่าทางของฉางซู่ในตอนนั้นแล้วก็ให้ปวดใจและสงสาร เขาหลับตาลงพลางส่ายหน้า ก่อนเอนตัวพิงพนักเก้าอี้แล้วเอ่ยต่อ “เขาบอกว่าเมื่อก่อนเผ่ามายาเคยมีคนฝึกฝนวิชาต้องห้ามลับเปลี่ยนความทรงจำต่อมาถูกไล่ออกจากทะเลเบียนเผ่า

“ตอนนั้นข้าเลยนึกขึ้นได้ว่าได้แทนบุชชาในเทศกาลขอพรศักดิ์สิทธิ์ ลุงรองเคยบอกข้าว่าในโลกนี้ นอกจากท่านกับจื่อเหอ ยังมีปีศาจมายาอีกตนที่ไม่อยู่ในทะเลเบียนเผ่าเช่นกัน” หรงซางลืมหูลืมตาขึ้นเล็กน้อย “เพียงแต่ยามนั้นท่านไม่ได้เอ่ยชื่อเขาให้ข้าฟังอย่างชัดเจน ปีศาจมายาที่ถูกขับไล่ออกจากทะเลเบียน... กับคนที่ชอบทำบวลอยในวันส่งท้ายปีที่วังเยียนหาน... คือคนเดียวกันใช่หรือไม่

“ข้าจึงคิดว่าในโลกนี้ คนที่ทำให้ฉางซู่ตามใจเหมือนที่ทำกับข้า หรือเคารพเหมือนที่ปฏิบัติต่อท่าน ยินยอมให้ทำเรื่องเหลวไหลใน

ยังไม่ทันระวังตัว อีกฝ่ายก็พุ่งกายมาตรงหน้าเขา

ชั่วลมหายใจ ดาบโค้งในมือเขาก็แทงเข้าสู่ตำแหน่งหัวใจ
ทรงซางอย่างไร้ความปรานี

“บัดนี้ข้าจะทำให้เจ้าได้เห็นมันอย่างชัดเจน ว่าระหว่างเจ้ากับ
เขาเคยเกิดอะไรขึ้น”

‘เจ็บ...เจ็บทะลุถึงหัวใจตัดเข้ากระดูก’

ทรงซางขมวดคิ้วแน่น คมดาบบนอกซ้ายหมุนคว้านลึกเข้าสู่
เนื้อหนังอย่างต่อเนื่องและทะลวงเข้าสู่ซี่โครง ทำให้เขาเจ็บจนไร้
เรียวแรง ในขณะที่ดวงตาพร่าเลือน ข้างหูก็มีเสียงหวีดหวีดดังขึ้น
ไม่หยุด เขาได้ยินประโยคเย็นชาของนางเจวีย...

“นางซุ...เคยเป็นเทพสูงสุดบนสวรรค์เก้าชั้นฟ้า”

หกสิบห้า

ห้าหมื่นปีก่อน

สวรรค์เก้าชั้นฟ้า วังเยียนหาน

ยามอาทิตย์ตั้งตรงศีรษะ บรรดาเจ้านายของแต่ละตำหนัก ล้วนยังไม่ตื่นจากการนอนกลางวัน

ลานหน้าตำหนักเจียบสงบ ประตูดังงั้มไว้เล็กน้อย ท่ามกลาง สายลมเย็นพัดผ่านต้นเฟิงที่ปลุกตามแนวกำแพงส่งเสียงดังซ่า ๆ เป็นครั้งคราว เทพธิดากวาดพื้นสองนางที่มวยผมไขว้เป็นทรง กากบาทแนวตั้งดูจะว่างงานไม่มีอะไรทำ จึงแอบกระซิบกระซาบกัน อยู่ข้างแท่นดอกไม้ใต้ต้นเฟิงเก่าแก่ลำต้นขนาดสิบคนโอบกลางสวน ภายในลานเรือน

“เมื่อวานเจ้าไม่ได้เข้าเวร เลยอดเห็นเหตุการณ์ใหญ่ในวัง พวกเรา”

“ทำไมหรือ บรรพบุรุษน้อยแห่งทะเลบูรพาจึงมาช่วยองค์ชาย สามของพวกเราอีกแล้ววี”

“ก็ใช่นะสิ!” เทพธิดาน้อยที่เป็นผู้เริ่มบทสนทนาดวงดาววับ ขึ้นมาทันทีเมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้ “เมื่อวานเกิดการเคลื่อนไหวใหญ่โต

มาก อย่างอื่นไม่ต้องพูดถึง แค่ชาตินี้ได้เห็นท่าทางโกรธขององค์ชายสามด้วยตาตนเองสักครั้ง นับว่าไม่ผิดหวังในชีวิตเซียนแล้ว”

“เจ้าดูเสียก่อนว่าใครร้ายผู้เขา” เทพธิดาอีกคนเบ้าปาก พลังยกมือขึ้นมาตรงหน้าแล้วเคาะเล็บ จากนั้นเอ่ยราวกับเป็นเรื่องที่เห็นจนชินตา “นอกจากราชาปีศาจท่านนั้น ยังจะมีใครที่สามารถและกล้าหาญมากพอในการทำให้องค์ชายสามของพวกเราโกรธอีกเล่า”

“ก็จริงอย่างที่เจ้าว่า” คนเปิดประเด็นครุ่นคิดเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้า

ผ่านไปชั่วครู่ก็อดหัวเราะไม่ได้ นางกระแทกไหล่คนข้างๆ แล้วลดระดับเสียงให้เบาพลงเล่นหูเล่นตาพร้อมเอ่ย “แต่เมื่อวานไม่เหมือนเดิม...”

“จิ้งหรือ เหตุใดวิธีการถึงไม่เหมือนเดิม” ผู้ขานรับบทสนทนาพลันกลอกตา รู้สึกสนใจขึ้นมาเล็กน้อย “หรือว่าบรรพบุรุษน้อยไม่ส่งสินสอด แต่เปลี่ยนมาส่งชุดแต่งงานแทนแล้ว? ถึงอย่างไรก็ยอมถูกองค์ชายสามโยนทิ้งไปอยู่ดี”

“ครั้งนี้ขอให้ตีจนตายเจ้าก็เดาไม่ถูกหรือว่าเขาส่งอะไรมา” เทพธิดาน้อยเลิกคิ้ว พลังมองไปรอบๆ อย่างระแวงระวัง หลังจากแน่ใจว่าไม่มีผู้ใด จึงขยับเข้าไปข้างหูอีกฝ่าย “เขาส่งภาพวาดด้วยฝีมือตนเองมา...”

“มีสิ่งใดแปลกกัน”

“เจ้าฟังเข้าใจกับก่อน...” เทพธิดาน้อยรีบดึงแขนคนข้างๆ แล้วขยับเข้าไปใกล้อีกนิด “เขาวาดรูปองค์ชายสามฉางซู”

“ก็ต้องเป็นเช่นนั้นสิ หรือจะให้วาดคนอื่นกัน” อีกฝ่ายฟังจบก็หัวหวอด “ในเมื่อมอบให้องค์ชายสาม เขาวาดเช่นนั้นก็สม...”

“เขาวาดองค์ชายสามในรูปลักษณะที่แต่งกายเป็นสตรี!”

ทันทีที่ลิ้นเสียงพูด คนที่กำลังอ้าปากหวาดได้ครึ่งหนึ่งพลัน

ชงัก ภายในลานเรือนตกอยู่ในความเงิบ มีเพียงลมพัดต้นไม้ไหว เอนดั่งไกรกรกรากเป็นระลอก

ผ่านไปครึ่งค่อนวัน เสียงอุทานอันสั้นเครือก็แว่วมาจากใต้ต้นเฟิง “เขา...เขากล้า...ได้อย่างไร...”

เรื่องนี้แพร่กระจายไปทั่วสวรรค์เก้าชั้นฟ้าตั้งแต่เมื่อวันก่อนแล้ว

เทพวารีแห่งทะเลบูรพาเสวียนหลังตีจวินมีน้องชายแท้ ๆ หนึ่งคน ถูกตามใจจนทำตัวกำเริบเสิบสานตั้งแต่เด็ก ซึ่งเขามีนามว่าเสวียนเฉ่า องค์ชายรองของเผ่ามังกรทมิฬท่านนี้มีชื่อเสียงโด่งดังมาตลอดหลายหมื่นปี ไม่ว่าจะบนสวรรค์หรือใต้ทะเล มีมีสิ่งใดที่เขาไม่กล้าทำ ไม่มีผู้ใดที่เขาไม่กล้าขู่ขู่ นับแต่เขาได้พบองค์ชายสามรัชทายาทแห่งเผ่ามายาที่งานเลี้ยงพระสูตรสัตตบงกชของราหูเมื่อสองร้อยปีก่อน ก็บังเกิดความชอบพออย่างมิอาจหักห้ามได้ ตั้งแต่นั้นมาแม้มีบุปผานับหมื่น ดวงตาเขากลับมองเพียงวังเยียนหาน

น่าเสียดายที่หนนี้เขาชนเข้ากับกำแพงเหล็ก บุปผาร่วงโรยด้วยมีใจ สายนทีไหลผ่านไร่ไมตรี แม้แต่คนเสเพลก็ยังไร้ชายฝั่งให้ฟังพารัชทายาทของซุผู้มีบุคลิกสง่างามหนึ่งเดียวในสามภพภูมิท่านนั้น มีชื่อเสียงเรื่องความหยิ่งโหด รวมถึงเป็นคนมีทิวสูง

แม้ต้นทิวจะไปจนถึงสองร้อยปี ในที่สุดก็ต้อดึงจนประตูใหญ่วังเยียนหานไม่เปิดรับเขาอีก นับจากนั้นกฎลงโทษในวังก็เพิ่มขึ้นหนึ่งข้อ

‘ผู้ใดมีเจตนาปล้ำเอ๋ยให้เสวียนเฉ่าเข้ามาในวัง ลงโทษด้วยการกักบริเวณสามวัน ไปจัดการรายชื่อหนังสือแทนองค์ชายใหญ่ที่หอบัวอินเป็นเวลาหนึ่งเดือน ภายในหนึ่งปีห้ามเข้าตำหนักชื่อขวงแม่แต่ครึ่งก้าว’

เมื่อคำสั่งนี้ถูกประกาศออกไป จึงถือเป็นการตัดหนทางให้เสวียนเฉ่าได้พบกับองค์ชายสามฉางซุอย่างสิ้นเชิง

แต่ถึงอย่างไรเสวียนหลังตีจวินก็พอมีหน้ามีตาอยู่บ้างในสวรรค์เก้าชั้นฟ้า พอแผนแรกไม่สำเร็จ เสวียนเฉ่าก็คิดแผนสองทันทีด้วยใบหน้าที่คล้ายเสวียนหลังถึงแปดส่วน เพียงแต่งกายนิดหน่อยแล้วสวมเสื้อคลุมสีเขียว ละทิ้งท่าทางเอ้อระเหยลอยชายมาอยู่ในรูปลักษณะสง่างาม เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้คนก็ยากจะดูออกถึงสถานะแท้จริง

ต่อให้วังเยียนหนานจะปิดประตูต้อนรับแขกอย่างไร ก็มีอาจปฏิเสศเทพแห่งทะเลบูรพาไว้นอกประตูอย่างไร้สาเหตุ อีกทั้งเสวียนหลังตีจวินกับองค์ชายใหญ่ฉางถึงยังมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเสมอมา ทั้งสองไปมาหาสู่กันอยู่บ่อยครั้ง ทุกคราที่เสวียนเฉ่าแต่งกายเป็นเสวียนหลัง ขอแคว่งท่าแนบเนียนไม่ขาดตกบกพร่อง...ที่สำคัญคือเสวียนหลังยังมีโชเทพที่จริงจังมากนัก ด้วยเหตุนี้เขามักจะผ่านเข้ามาโดยไม่มีใครกีดขวาง ด้วยเข้าใจว่าเป็นพี่ชายตน ทั้งยังมีการต้อนรับอย่างสุภาพ จากนั้นก็หลบเร้นไปยังตำหนักชื่อชวงเพื่อพบองค์ชายฉางซู่ท่านั้น

วิธีการนี้ไม่เคยผิดพลาดเลยสักครั้ง แม้ว่าทุกครั้งผลลัพธ์คือฉางซู่จับได้และไล่ออกมา แต่ถึงอย่างไรก็ได้เจอเขาแล้ว เสวียนเฉ่าคิดว่าความลุ่มหลงของตนใกล้จะได้เต็มเต็มแล้ว

จนกระทั่งไม่นานมานี้...

ไม่รู้ว่ฉางซู่มีเรื่องกังวลใจจนไม่มีเวลามาจัดการกับเขา หรือเป็นเพราะอีกฝ่ายไม่นึกขัดหูขัดตาตนขึ้นมาบ้างแล้วกันแน่ หลายครั้งที่เสวียนเฉ่าปลอมตัวเป็นพี่ชายวิ่งมาหาเขาที่ตำหนักชื่อชวง ต่อให้ฉางซู่จำได้ก็คร้านจะไล่ออกไป แม้เจ้าตัวจะยังคงมีท่าทีเย็นชาไม่สนใจ แต่ก็ปล่อยให้เขาพูดพล่ามอยู่ข้างๆ ทำเหมือนไม่เห็นและทำงานของตนเองไป ทว่าแม้เป็นเช่นนี้ อย่างน้อยอีกฝ่าย

ก็ยินยอมให้เขารั้งอยู่ในห้องด้วย

เขาค็ใจจนลืมนิ้ว สองวันก่อนจึงกระทำตามแบบคนในโลกมนุษย์ ดำเนินการไปตามสามสี่หอพิริมาสู่ขอช่างชูอย่างยิ่งใหญ่ ยกสินสอดมาวางถึงหน้าประตูวังเยียนหาน มีคนมากมายมามุงดู ภาพฉากนี้อย่างครึกครื้น

องค์ชายทั้งสามที่ดูแลราชกิจของเผ่ามายา เมื่อถูกเสียงที่ดังรบกวนหน้าประตูใหญ่ก็ออกมาฟังพอสื่ออวดฉลาดที่เสวียนเฉ่าเชิญมาอ่านรายการของหมั้น เจือกแห่งทะเลบูรพาที่ถูกดึงตัวมาเป็นพอสื่อชั่วคราวท่านนั้นอ่านรายการในมือตนอย่างลั่น ๆ นอกนั้นก็ไมรู้จะพูดอะไร ในขณะที่เดียวกันยังชำเลื่องมองสีหน้าองค์ชายสามที่ยืนอยู่กลางประตูตลอดเวลาด้วยใจที่เด่นระรัว ขอเพียงสถานการณ์เปลี่ยนแปลงขึ้นมาเล็กน้อย เขาก็พร้อมสะบัดหางลงน้ำเตรียมหลบหนี

คาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะฟังเขาอ่านจนจบเจียบ ๆ ก่อนเดินมาตรงหน้าตนอย่างเรียบเฉยแล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าที่พักติดตัวส่งให้พร้อมเอ่ย

“ลำบากเจ้าแล้ว เช็ดเหงื่อเสียหน่อย”

เขารับผ้าเช็ดหน้ามาด้วยสมองว่างโล่ง มองดูรัชทายาทแห่งเผ่ามายาผู้มีบุคลิกงดงามท่านนี้หันกายกลับไป ก้าวผ่านองค์ชายรองเสวียนเฉ่าของเขาโดยไม่แม้แต่จะชายตามอง ก่อนพลิกจ่านเฟิงในมือซึ่งยังไม่เคยกางออก สะบัดไปทางกล่องแปดเหลี่ยมเคลือบสีชาดสองแถวความสูงระดับหัวเข่า

เบื้องหน้าประตูวังเยียนหานก่อนหน้ายังแน่นขนัดด้วยข้าวของจนไม่มีที่เดิน ยามนี้กลายเป็นพื้นที่ว่างเปล่าในบัดดล บริเวณท้องทะเลบูรพาที่ห่างออกไปพันลี้กลับคล้ายมีฝนตกหนักอย่างหาได้ยาก ทว่าสิ่งที่ตกลงในทะเลดังเปรี้ยงปร้าง ล้วนเป็นสมบัติหายาก

ที่เสวียนเช่าไม่รู้ไปเสาะหามาจากสุดหล้าฟ้าเขียวที่ไหน กระแทกลงในทะเลจนปลากุ้งหอยที่ยังไม่บรรลุน้ำหนักก็เพี้ยนเพี้ยนจำนวนมากไม่กล้าไหลขึ้นมาบนผิวน้ำเป็นเวลาหลายวัน

หลังจากฉางซู่เก็บกวาดความยุ่งเหยิงกองนี้ที่เสวียนเช่าวางกองเรียงรายไว้เสร็จ โดยเมินเฉยต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ของผู้คนจากนั้นลากพีใหญ่กับพีรองเข้าไปในตำหนักแล้วปิดประตูตั้งบัง!

กระนั้นแล้วเสวียนเช่าก็ยังมองประตูหยกที่ปิดสนิทด้วยสายตาหลงใหล พลังส่ายหน้าและลอบถนอหน้าใจ ‘ฉางซู่ของเขาช่วงนี้ช่างอ่อนโยนดุจสายธารมากขึ้นทุกวันจริง ๆ...’

ขณะกำลังตกอยู่ในห้วงอารมณ์เปี่ยมล้นด้วยความสุขจนแทบถอนตัวไม่ขึ้น เบื้องหน้าเสวียนเช่าพลันปรากฏมีอยู่หนึ่งค้อย ๆ ยืนเข้ามา ประคองผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งซึ่งพับเป็นสี่เหลี่ยมอย่างเรียบร้อยส่งให้

“องค์ชายรอง...นี่คือ...ผ้าเช็ดหน้าขององค์ชายฉางซู่ขอรับ...”

“จะสุภาพขนาดนั้นทำไม” เสวียนเช่าส่งเสียงจี้ พลังหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาสะบัดก่อนจะสอดเข้าไปในอกเสื้อ ขณะหัวเราะอย่างมีความสุขระหว่างเดินทางกลับตำหนัก “เขาให้เจ้ามาแล้ว ย่อมต้องเก็บไว้ให้ดี ๆ...”

“...” เงือกหนุ่มที่ถูกจับแต่งตัวสีฉูดฉาดมองแผ่นหลังเสวียนเช่าที่เดินเอามือโพล่หลังจากไปไกลแล้วขณะยืนนิ่งค้างกับที่พร้อมกระตุกมุมปาก ก่อนจะรีบก้าวตามไปเงียบ ๆ

เรื่องนี้ทำให้เสวียนเช่าเกิดความเข้าใจผิดครั้งใหญ่

กระทั่งคืนนั้นเขากลับไปฝันหวานจนเกินบรรยาย ในฝันได้ใช้เกี่ยวแปดคนหามรับตัวท่านผู้นั้นแห่งสวรรค์เก้าชั้นฟ้ากลับมายังวังมังกรของตน ลั่นฆ้องตีกลองต้อนรับอีกฝ่ายเข้าห้องหอ ทันทีที่เปิดผ้าคลุมหน้าออก ก็เผยให้เห็นท่าทางน่ารักซุกซนความขวยเขิน

ของคนทีในเวลาต่อมาก็พลิกมาอยู่ใต้ร่างเขา

พอตื่นขึ้นเขาก็ลงมือวาดภาพดวงชูตามลักษณะท่าทางที่เห็นในความฝัน คิ้วโค้งนัยน์ตาหงส์ เกศาดั่งเมฆา รูปร่างโฉมบุปผา สวมชุดผ้าไหมแดงเข้มคลุมกาย คนในภาพนอนตะแคงบนเตียงเพยด้วยท่วงท่ามีชีวิตชีวาประหนึ่งเจ้าสาวกำลังรอสามีเข้าห้องหอ

“เจ้าไม่เห็นปฏิภิกิริยาของค้ชายสามของพวกเรา ภาพวาดนั้นล่อยหรือออกไปในพริบตา เร็วยิ่งกว่าคนที่ถูกโยนปลิวออกไปนอกประตูเสียดอีก ข้าเห็นองค์ชายตามฆ่าบรรพบุรุษน้อยท่านนั้นออกมาจากในห้องด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ หากไม่ใช่เพราะจ่านเฟิงกางไม่ออก คาดว่าเมื่อวานวังเวียนหนานคงกลายเป็นลานสังหารมังกรไปแล้ว”

อีกคนที่อยู่ใต้ต้นเฟิงเริ่มมีสติขึ้นมาเล็กน้อย “แล้วองค์ชายใหญ่กับองค์ชายรองล่ะ”

“องค์ชายรองหัวเราะจนตัวงอ” เทพธิดาน้อยเอ่ย “ส่วนองค์ชายใหญ่ไปไหนนะหรือ เจ้าคิดว่าหากไม่มีคนห้ามองค์ชายสามบรรพบุรุษท่านนั้นจะยังมีชีวิตเดินออกไปจากวังของเราได้หรือ”

“เขาอ่อนแอเพียงนี้เลย...”

“องค์ชายเสวียนเฉ่าบอกว่า นี่ไม่เรียกว่าอ่อนแอ! แต่เรียกว่า...” จู่ๆ เทพธิดาน้อยก็หยุดพูด พลังกวาดตามองทุกซอกมุมที่สามารถมองเห็นอย่างระมัดระวัง ก่อนกดเสียงต่ำที่สุดแล้วเอ่ย “นี่เรียกว่ารักภรรยา...”

ทันทีที่พูดออกมา ทั้งสองต่างพร้อมใจกันปิดปากหัวเราะกระทั่งพอใจแล้ว คนที่ฟังมาตลอดก็เอ่ยขึ้น “ผู้ไม่ชนะก็ไม่ชนะสิ ยังจะมาพูดว่า รัก...รัก...” ขณะที่พูดไปนางก็ปิดหน้าปิดตาแอบยิ้มด้วยความเขินอายปนขบขัน

“อันนี้ข้าก็ไม่วู้จริง ๆ” เทพธิดาน้อยด้านข้างกล่าว “ถึงอย่างไร ท่านผู้นั้นแห่งทะเลบูรพาก็มีชื่อเสียงฉาวโฉ่เป็นปกติอยู่แล้ว แต่ต่อให้องค์ชายสามของเราจะต่อต้านเพียงใด เขาก็ไม่เคยตอบโต้เลย หากวันใดองค์ชายสามถอดเกสรัดย่อนของตนเอง เขาก็คงจะมีเอเยอะไรสักคำ ฉะนั้นจะสู้แพ้หรือชนะได้อย่างไรกัน เขาไม่เคยลงมือด้วยซ้ำ...”

“เอ๊ะ! แต่พอเอเยถึงเรื่องนี้ องค์ชายสามของพวกเขานอกจากเมื่อวานแล้ว ดูเหมือนจะมีได้ลงไม้ลงมือกับท่านผู้นั้นนานแล้วนะ...”

“ช่วงนี้องค์ชายสามกำลังยุ่งนะสิ ไม่มีเวลาจัดการเขาหรอก” เทพธิดาน้อยเอเย “เจ้าไม่สังเกตเห็นอะไรหรือ ช่วงครึ่งเดือนมานี้ บรรยากาศในวังเราค่อนข้างกดดัน องค์ชายใหญ่มักจะไม่อยู่ที่นี้ สองสามวันมานี้วิ่งไปที่ตำหนักชื่อชวงกับองค์ชายรองบ่อยครั้ง ทั้งสองต่างทำหน้าที่ตั้งเครียดทั้งยามมยามไป หากไม่ใช่เรื่องใหญ่ จะมีอะไรมาทำให้พวกเขากังวลขนาดนี้เล่า

“บรรดาคนที่คอยปรนนิบัติในตำหนักชื่อชวงเป็นประจำระยะนี้ก็ยังไม่กล้าหายใจแรงเลย แม้องค์ชายฉวงจะมีใช้คนที่ชอบทำให้ผู้อื่นลำบากใจ แต่ไม่ว่าผู้ใดเข้าไปในตำหนัก พอเห็นสีหน้าของเขาล้วนรับรู้ได้ว่าเจ้าตัวมีเรื่องในใจ จึงไม่มีอารมณ์มาพูดหยอกล้อเป็นบางครั้งเช่นยามปกติแล้ว”

“พอฟังเจ้าเอเยเช่นนี้ คล้ายในวังของเราดูจะผิดปกตินิดหน่อยจริง ๆ... มันคือเรื่องอะไรกันแน่ ถึงสามารถทำให้องค์ชายทั้งสามราวกับเผชิญหน้ากับศัตรูเพียงนี้”

“ข้าได้ยืนยันว่าองค์ชายสามของเราใกล้จะเลื่อนระดับการบำเพ็ญเพียรแล้ว ทั้งยังถึงเวลาไปเผชิญด่านเคราะห์แล้ว...”

“ฮะ?” อีกฝ่ายที่ฟังอยู่เผลอขึ้นเสียงสูงเล็กน้อย จากนั้นเอเยด้วยความสงสัย “แต่องค์ชายสามของเราเป็นเทพสูงสุดแล้วนะ ไย

ต้องไปผ่านด่านเคราะห์ี่อีกครั้ง...”

“ฉะนั้นครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ได้ยินมาว่าเกี่ยวข้องกับชะตากรรมของเทพทั้งหมด หากประมาทเพียงเล็กน้อย การติดอยู่ในโลกมนุษย์เป็นเรื่องเล็ก สิ่งที่น่ากลัวคือ...”

ขณะที่พธิดาผู้นั้นกำลังจะเอ่ย เสียงเคาะหนัก ๆ ก็ดังขึ้นนอกประตูหยกที่แง้มไว้